

0905

10 e Kamer

Nr. 1093/05
VAN HET PARKET

Nr. 98675
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

25 mei 2007

not. 66.17.4446/98/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____, bediende, geboren te _____ op _____ wonende te _____

2.Nr. _____ marktkraamster, geboren te _____ op _____ wonende te _____

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 juli 1998 tot en met 30 september 1998:

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te

hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

In casu:

het uitbreiden van de keuken met de opslagplaats door de scheidingsmuur tussen de vroegere keuken en de vroegere opslagplaats te verwijderen.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 12 september 2005, 19de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de beklaagden als
daders schuldig aan de feiten omschreven onder de enige telastlegging;

Veroordeelt de beklaagden voor
dit feit elk tot een geldboete van € 50, met 40 opdecimen verhoogd,
telkens € 250 bedragende;

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn,
de lastens de beklaagden
uitgesproken geldboete van € 250 telkens zal kunnen worden vervangen
door een gevangenisstraf van 15 dagen;

Spreekt lastens de beklaagden
de verplichting uit om telkens eenmaal een bedrag van € 10, met 45
decimen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot
financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden;

Veroordeelt de beklaagden
hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen
gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 93,22.

Legt de beklaagden elk een
vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk
besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en
van het college van burgemeester en schepenen van
de beklaagden
hoofdelijk een geldsom te betalen oeffelijk aan de meerwaarde die het
onroerend goed gelegen te kadastraal
gekend onder

door de feiten omschreven onder de enige
tenlastelegging (uitbreiden van de keuken met de opslagplaats) waarvoor
de beklaagden thans worden veroordeeld en die door de rechtbank op
€ 3.271,36 wordt bepaald.

Zegt dat de beklaagden zich op een geldige wijze kunnen kwijten hetzij door binnen één jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen hetzij door de som van € 3.271,36 uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds; wijst de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor het overige als ongegrond af;

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 27 september 2005 door de beide beklaagden, gevolgd door het Openbaar Ministerie.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De feiten werden gelet op de verklaringen van de beklaagden en van de toenmalige huurders in het strafdossier minstens nog in de loop van de eerste helft van de maand september 1998 gepleegd; in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagden nam de verjaringstermijn een aanvang op 15 september 1998. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door het kantschrift van de procureur des Konings te Dendermonde van 30 juni 2003 waarbij bijkomende onderzoeksverrichtingen werden gevraagd aan de korpschef van de lokale politie van Sedertdien zijn minder dan 5 jaren verstreken, zodat de strafvordering niet is vervallen door verjaring.

3. Het te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagden bewezen. Zonder over de duidelijk vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning te beschikken hebben de beklaagden verbouwwerken uitgevoerd waarbij een nieuwe keuken tot stand werd gebracht onder meer door uitbreiding van de bestaande keuken met de erop aansluitende opslagplaats.

5.1. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2 al.2 van het Strafwetboek past het hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

Een veroordeling tot een geldboete, zoals te dezen aangewezen, is niet van aard enige sociale declassering voor de beklaagden mee te brengen, noch enige sociale reclassering in het gedrang te brengen; het hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke financiële belangen.

Slechts een omvangrijker geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

Bij de bestraffing houdt het hof in het voordeel van de beklaagden rekening met de afwezigheid van vroegere veroordelingen en het groot tijdsverloop sedert de feiten.

5.2. De eerste rechter hield ten onrechte geen rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf pleegden na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28

december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

5.3. Nu de straf op te leggen aan de beklaagden de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werder veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagden zich in de toekomst niet meer aan zo'r misdrijf zullen schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

6. Het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vorderen krachtens art.149 § 1 DORO de veroordeling van de beklaagden tot betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. In toepassing van art.149 § 3 DORO heeft het college vermeld dat aan het goed nog instandhoudings- of onderhoudswerken die betrekking hebben op de stabiliteit, zoals bedoeld in art.195 bis, 3° DORO mogen worden uitgevoerd.

Aan de gevolgen van het misdrijf werd nog geen einde gesteld: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

Tot de vorderingen van de herstelmaatregel werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij stroken met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van de gelijkkluidende vorderingen van het college en van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur te beoordelen.

Rekening houdend met de aard en de omvang van de uitgevoerde werken en in acht genomen de aard en de bestemming van het goed waaraan zij werden uitgevoerd, dat getroffen is door een rooilijn, raamt het hof de meerwaarde bij gebrek aan voldoende vaststaande gegevens die een meer precieze raming zouden toelaten op € 2 000.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,

38 Strafwetboek,

190, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende het uitstel,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december

1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

beslissend met eenparige stemmen,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

veroordeelt elke beklaagde tot een geldboete van € (200, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 991,57 of telkens een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor de helft van de geldboete en van de vervangende gevangenisstraf waartoe elke beklaagde wordt veroordeeld,

veroordeelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur de beklaagden hoofdelijk tot betaling van € 2 000, gelijk aan de meerwaarde door het goed verkregen door het misdrijf, door storting op de rekening van de rekenplichtige van de dienst met afzonderlijk beheer het Grondfonds, bedoeld in art.144 § 1 DORO, in welk geval aan het goed nog instandhoudings- of onderhoudswerken die betrekking hebben op de stabiliteit, zoals bedoeld in art.195 bis, 3° DORO, mogen worden uitgevoerd.

zegt voor recht dat de veroordeelden zich van deze verplichting tot betaling kunnen kwijten door de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen binnen een termijn van één jaar door de omvorming van de huidige keuken naar de oorspronkelijke keuken en opslagplaats,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 97,66 in eerste aanleg en op € 77,26 in hoger beroep.

Kosten:		
	Afschriften:	25,65
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	14,59
		<hr/>
		70,24
	+ 10 % :	7,02
		<hr/>
	Totaal :€	77,26

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **25 mei 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;